

L u N y o C h a w



လယ်ဇော

အလွမ်းလွန်အနမ်း



အခန်း(၁)

အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးတာကပဲ မြန်လွန်နေတာလား။ သူမကပဲ အတိတ်ထဲမှာ တဝဲ လည်လည် နေနေခဲ့မိတာလည်းတော့ မပြောတတ်။ အဖြစ်အပျက်တွေက မနေ့ကလိုပင် လတ် လတ်ဆတ်ဆတ် ရှိနေခဲ့၏ ။ တကယ်ဆို လေးနှစ်ကျော်ဆိုသည့်အချိန်အတိုင်းအတာ တစ်ခုက သိပ်ကို ကြာညောင်း လွန်းလှသော အချိန်တွေ မဟုတ်ပါလား။

ခံစားချက်တွေကလည်း ရင်ထဲမှာ အခုထိ လတ်ဆတ်နာကျင်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ဘဝတွေကတော့ များစွာချိုးကွေ့ ပြောင်းလဲကုန်ကြလေပြီ။

မီးရောင်အောက်မှာ လှုပ်ရှားသွားလာ စားသောက်ပျော်ပါးနေကြသည့် လူတွေကို လိုက်ကြည့် နေရင်းမှ သူမက သက်ပြင်းတစ်ခုကို အသာကျိတ်ချလိုက်သည်။

ဒီအချိန်မှာပဲ အနားကို ခခကျော် ရောက်လာလေသည်။

“ပျင်းနေပြီလား ကသစ်”

“အဟင်း ...မပျင်းပါဘူး ရပါတယ်”

ခခကျော်က သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏ ။

“ငါတို့ မတွေ့ဖြစ်ကြတာ အတော်ကြာပြီနော်။ နင်အရင်ကထက် ပိုလှလာတယ်သိလား။ အရင် က လူငယ်တစ်ယောက်လို လှတာ။ အခုက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ လှလာတာ။ နင်ဟိုမှာ အစစအရာ ရာ နေရထိုင်ရတာ

အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

သူမက ဒီနေ့မှ အမေရိကားက ပြန်ရောက်တာဖြစ်သည်။ အမိမြေကို ပြန်လာခဲ့ရ တယ်ဆိုပေ မယ့် ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသော ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ပြန်လာခဲ့ခြင်းမျိုးတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါချေ။ အချစ် အတွက် ..။ ဟုတ်တယ်။ သူမရင်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ မပျောက်မပျက် ရှင်သန်နေခဲ့တဲ့ အချစ်အတွက် သူမ ပြန်လာခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ သူမအချစ်ကို သက်သေပြ ဖို့အတွက်ဆိုလည်း ဟုတ်သည်။

“ငါ ဝေဟင်္ဂကိုတောင် ဖိတ်ဖို့လိုက်သေးတယ်ဟဲ့။ ဒါပေမယ့် နင်က သူနဲ့တွေ့လို့ မရဘူး မဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် သူ့ကို မဖိတ်လိုက်တာ။ ပြီးတော့နင်သိတဲ့အတိုင်း သူ့မှာကလည်း သူ့ဝေဒနာနဲ့ သူဆိုတော့ ငါက ဒီလိုပွဲမျိုးဖိတ်လို့ မသင့်ဘူးလေ။ အခုပွဲကိုတောင် ငါမလုပ်တော့ဖို့ စိတ် ကူးသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါတစ်ယောက်တည်းရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ မပြီးဘူးလေ။ ငါ့ အမျိုးသားဘက်ကို လည်း ကြည့်ပေးရသေးတယ် မဟုတ်လား”

ခခကျော်က မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်ပွဲကို ရင်းနှီးသည့်မိတ်ဆွေအချို့ဖြင့် သူမတို့ ခြံထဲမှာပဲ ကျင်းပနေခြင်းဖြစ်သည်။

လူကို မတွေ့ရသေးသည့်တိုင် “ဝေဟင်မောင်”ဆိုသည့် နာမည်တစ်ခုကို ကြားရရှိနှင့်ကဲ့ပဲ နှလုံးသားက ပူနွေးရှိန်းမြဲသွားရသဖြင့် ခခကျော်ကို မလုံမလဲ ကြည့်လိုက်မိသေးသည်။ ခခကျော်က လည်း သူမကို အကဲခတ်နေရာကနေ...

“သူက ခုထိ နင့်ကို စောင့်နေတာ”

ဟု ဆိုလာစဉ်မှာတော့ သူမရင်ထဲမှာ နင့်သီးအောင်မျက်သွားရ၏ ။
မောင်ရယ်။

“နင်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ဒီလောက်ချစ်ရဲ့သားနဲ့ဟယ်။ ဘာလို့များ ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာမပေးရတာ

ပါလိမ့်။ နင်တို့နှစ်ယောက်ကို တကယ်ပေါင်းစေချင်တယ်။ ဟင်း ..
စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ မပြောတော့ဘူးဟယ်။ လောလောဆယ်တော့ ငါတို့ပွဲမှာ
သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက် ဆိုပေး”

ခခကျော်စကားကြောင့် ကသစ်က မျက်လုံးပြူးသွားရတော့သည်။

“အာ မလုပ်ပါနဲ့ဟယ်၊ ငါ့အသံကြားပြီး
အကုန်ထွက်ပြေးကုန်ပါမယ်”

“မပြေးပါဘူးဟယ်။ ငါ့မင်္ဂလာဆောင်တုန်းကလည်း နင်မရှိဘူး။
ဒီပွဲမှာတော့ ခေါင်းမရှောင်နဲ့ ဟာ၊ လုပ်လိုက်တော့။ ပြီးတော့
ဒီမှာရှိတဲ့လူတွေကလည်း ငါ့အသံအချို့နဲ့ ကိုမြတ်ရဲ့ အသံတချို့ပဲ ရှိတာ။
သူများတွေတောင် ဆိုနေတာပဲဟယ်။ နင်က ငါ့သူငယ်ချင်း
အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးပါ။ လုပ်စမ်း ပါ။ ကိုမြတ် လူတွေကချည်း အစွမ်းပြနေတာ။
ငါ့ဘက်ကနေ အစွမ်းပြနိုင်တာဆိုလို့ နင်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ထပါဟာ...လာ”

ပြောလည်းပြော သူမကိုလည်း ထကာ ဇွတ်ဆွဲခေါ်နေတော့တာမို့၊
သူမက စိတ်ညစ် ညစ်နှင့် ထရပ်လိုက်ပြီးနောက်....

“အာ ... မင်္ဂလာပွဲနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သီချင်းက တစ်ပုဒ်မှ ငါမရဘူးဟဲ့”

“ရတဲ့သီချင်းဆိုဟာ၊ မင်္ဂလာပွဲနဲ့ ပတ်သက်စရာ မလိုဘူး။
ဆိုပေးတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျေနပ်ပြီ။ လာ စမ်းပါဟယ်။ အမှတ်တရ ဖြစ်ချင်လို့ပါ”

မတတ်သာသည့်အဆုံးမှာတော့ သူဆွဲခေါ်ရာနောက်ကို
ပါလာခဲ့ရတော့သည်။ နှစ်ဖက် အသိ မိတ်ဆွေ အနည်းအကျဉ်းလောက်နှင့်သာ
ပျော်စရာဖြစ်အောင် ကျင်းပသောပွဲမို့ လူကတော့ သိပ်မများ ချေ။

“ကြွရောက်လာတဲ့ မိတ်ဆွေများရှင်၊ အခု ကျွန်မတို့ ဇနီးမောင်နှံကို
ကျွန်မရဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ကသစ်ချိုက သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်နဲ့ ပါရမီဖြည့်ပေးပါမယ်ရှင်

.... ကျွန်မသူငယ်ချင်းအတွက် လက် ခုပ်တီးပေးကြပါဦး....”

ခခကျော်ရဲ့ စကားအဆုံး လက်ခုပ်သံတွေ ထွက်လာသလို အားလုံးသောအကြည့်တွေက သူမ ဆီကို ရောက်လာသည်။ အခုမှတော့ မထူးတော့လေပြီမို့ သူမက မိုက်စတန်းနှင့် တွဲချ ထားပေးသည့် ခုံလေးမှာ ခြေချိတ်ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ဟော်လိုဂစ်တာလေးကို ကောက်ယူ အသံစမ်းလိုက်သည်။

ရုတ်တရက်ကျတော့ ဘာသီချင်းဆိုရမှန်းမသိ။

ဒါပေမယ့် သူမက သိပ်ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ စိတ်ထဲမှာ ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုပဲ ဆိုဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူး မင်းလေးအနား နှလုံးသားထဲက အချစ်နဲ့ အတူတူ ပျော်ရွှင်နေမယ် မျှော်လင့်ထားလို့ရယ် ဘာမဆိုရင်ဆိုင်ချင်တယ် ငယ်ရွယ်စိတ်နဲ့ တို့နှစ်ယောက် စွန့်စား ချစ်ခဲ့ သိပ်လှတဲ့ဘဝကို တို့အတူ ဖန်ဆင်းမလို့”

သီချင်းနဲ့ ပွဲက သိပ်တော့ မဆိုင်ချေ။ ဒါပေမယ့် သူမစိတ်ထဲမှာ ဆိုချင်လာသဖြင့် ဒီသီချင်းကိုပဲ ဆိုလိုက်မိတာဖြစ်ပါသည်။

“ဒီလို အတွေးနဲ့ တို့ရဲ့ အိပ်မက်လေးများအားလုံး အခုတော့ လွင့်ထွက် လေပြည်နှင်ရာ တိမ်လို ပျောက်ဆုံးသွား အဝေး. နာကျင်ခြင်းနဲ့ တို့တွေ အဆုံးသတ်ရင်း အိပ်မက် မရှိတဲ့ဘဝထက် ... ချစ်ခဲ့မိသမျှ အတိတ်မှာ ကျန်ရစ်ပြီး”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဆိုနေသည့် သီချင်းကို နားထောင်ရင်း ခခကျော် စိတ်မကောင်းဖြစ်လာရသည်။ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေကို ကံကြမ္မာဆိုတာကြီးက ဘာကြောင့်များ ရက်စက်ရတာ ပါလိမ့်။ နုနုနယ်နယ် နှလုံးသားလေးတွေ အဲဒီ အချိန်တုန်းက ဘယ်လောက်တောင်များ တဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာကျင်ခဲ့ရပါမလဲ။ မဟုတ်ဘူး။ အခုထိလည်း နာကျင်နေကြသေးတယ်ဆိုတာ ခမြင်နေရပါတယ်လေ။

“ခ ... ခရဲ့ သူငယ်ချင်းက အမှန်အကန်ကို ဆိုနေတာပါလား။

ခံစားချက်တွေ ရှိတယ်ထင်တယ်”

ဟုတ်တယ် ကိုမြတ် ... ခသူငယ်ချင်းက သိပ်ကို သနားဖို့ ကောင်းတာ။

သူ့မှာ ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိတယ်လေ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အရမ်းကို ချစ်ကြပါရက်နဲ့ မဆုံးခဲ့ကြရတာ ။ ပြီးမှ ကိုမြတ်ကို ခ ပြောပြမယ်”

ကိုမြတ်က ခေါင်းညိတ်သည် ခခကျော်ကတော့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို စိတ်မကောင်းစွာ ငေး ကြည့်နေမိတော့၏ ။

“ငါတို့နှစ်ယောက်လုံး မမုန်းဘဲ ကွာဝေးခဲ့ ... ငါတို့ရဲ့ အဖြစ်က ချစ်ခဲ့ရက်နဲ့ မပေါင်း ဆုံနိုင်အောင် ခြားနားခဲ့လေတယ် ငါတို့ နှစ်ယောက်လုံး နီးဖို့ ကံမရှိတော့ တကယ်ကို အပြောင်းအလဲများတဲ့ လောကကြီးရဲ့ လှည့်ကွက်အလယ်မှာ မင်းနဲ့ကိုယ် တို့ဝေး.....”

သီချင်းသံက ဆွေးမြေ့လွန်းတော့ လူအားလုံးက တုတ်တုတ်ပင် မလှုပ်အောင် ငြိမ်သက်နေကြ သည်။ ကသစ်ချိုကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့် ။ သီချင်းထဲမှာသာ မျောလွင့်နေ၏ ။

“ငါတစ်ယောက်တည်း အခုတော့ ရူးမတတ်ပဲပေါ့.....

အတိတ်အကြောင်းများ ပြန်တွေး ရင်း. အရင်လို ရယ်သံချိုတွေ ပြန်ကြားမိခဲ့ချိန် ဘယ်လို ရှင်သန်နေထိုင်ဦးမလဲ ပျော်စရာမရှိ တဲ့ လောကကြီးထဲ အသက်မဲ့ အရပ်မလိုပေါ့ ... ငါဖြတ်သန်းရင်း ဒီလို မင်းလည်း အလွမ်းထဲ နစ်မြုပ်ပြီးတော့ အရင်အကြောင်းများ ပြန်တွေးရင်း ... ဒဏ်ရာတွေကို ရင်မှာ ပိုက်ထွေးထား တုန်းပဲလား အတူတူ ရင်ခုန်မျှော်လင့်ထားသမျှ မယုံနိုင် အားလုံး ပြောင်းလဲသွားပြီ ဝေး ကြရဖို့ အကြောင်းကံ ပါလာတော့

သီချင်းသံ ဆုံးသွားသည်အထိ ဘာသံမှ ထွက်မလာသေးဘဲ

လူအားလုံးက ငြိမ်သက်နေကြ သည်မှာ အပ်ကျသံပင် ကြားရလောက်အောင်ပါပင်။

နောက်တော့မှ လူတစ်ယောက်က မတ်တပ်ရပ်လိုက်ကာ
လက်ခုပ်စတီးလိုက်သဖြင့် အားလုံး က အခုမှ လက်ခုပ်တီးပေးရမှာကို
သတိရသွားကြကာ လက်ခုပ်ဝိုင်းတီးကြတော့၏ ။

ခခကျော်ကလည်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူဆီ ခပ်မြန်မြန်
လျှောက်သွားလိုက်ကာ ထွေးဖက်ပေး ထားလိုက်မိသည်။ ငါနင့်ကို သနားလိုက်တာ
ကသစ်ရယ်။

အတိတ်

အခန်း(၂)

“ဝေဟင်ရေ ... ဝေဟင်၊ ကျောင်းသွားမယ်လေကွာ”

အိမ်ရှေ့မှ စက်ဘီးကို ဘဲလ်တီးကာ အော်ခေါ်လိုက်သည့် သားဖြစ်သူရဲ့ သူငယ်ချင်း မြင့်ဦး အသံကြောင့် ဒေါ်စန်းစန်းတင်က ဘုရားပန်းလဲနေရင်းက လှမ်းအော်ရသည်။

“သားရေ .. ခဏစောင့်ဦး၊ မင်းသူငယ်ချင်းကို အန်တီလမ်းထိပ် ခဏခိုင်းထားလို့”

“ဪ ... ဟုတ်၊ အန်တီ”

မြင့်ဦးက စက်ဘီးကို ခြံထဲတွန်းဝင်လာကာ အိမ်ရှေ့မှာ ဒေါက်ထောက် ရပ်ထားလိုက်ပြီး နောက် အိမ်ထဲဝင်လာသည်။ နောက်တော့ ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်နေ၏ ။

“စာရော လိုက်နိုင်ရဲ့လား သား”

ဘုရားအိုးစင်ပေါ် ဘုရားပန်းအိုးတွေ တင်ထားလိုက်ရင်း လှည့်ကြည့်ကာ မေးလာသည့် ဒေါ် စန်းစန်းတင့် စကားကို မြင့်ဦးက

ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း

“အဟင်း အခုမှ ကျောင်းစဖွင့်ကာစပဲ ရှိသေးတယ် အန်တီရယ်၊
လိုက်နိုင်ပါတယ်”

ဟု ဆိုသည်။ မြင့်ဦးနှင့် ဝေဟင်မောင်တို့က
မူလတန်းကျောင်းသားဘဝကတည်းက ခင်မင် လာခဲ့ကြတာမို့၊ မြင့်ဦးအိမ်နှင့်
ဝေဟင်မောင်အိမ်ဟာ နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ဖြစ်သလို သူ့မိဘတွေဟာ လည်း
ကိုယ့်မိဘတွေလို့ ပြောရလောက်အောင်ကိုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

“ကျောင်းစဖွင့်ကာစမို့ လိုက်နိုင်တယ်ဆိုတော့ နောက်ပိုင်းတော့
မပြောနိုင်သေးဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား ဟုတ်လား”

“အာ .. မဟုတ်ပါဘူး အန်တီရဲ့။ အဟင်း .. ဟင်း နောက်ပိုင်းတော့လည်း
ရအောင်လိုက်မယ် လို့ ပြောမလို့ပါ”

ဒီအချိန်မှာပဲ ဝေဟင်က အထုတ်တစ်ထုတ်ကိုဆွဲကာ
အိမ်ထဲဝင်လာသည်။ မြင့်ဦးကို မြင်သွား စဉ်မှာတော့ ...

“ဟော .. မင်းရောက်နေပြီလား”

“အေး”

“ခဏကွာ၊ ငါ အကျ..လဲပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့လိုက်မယ်၊ မေမေ... ဒီမှာ
မေမေ ဝယ်ခိုင်းတဲ့ဟာ ၊ ခုံပေါ်တင်ခဲ့လိုက်ပြီနော်”

“အေး .. အေး .. သား၊ ထားခဲ့”

ဝေဟင်က မြင့်ဦးကိုရော၊ မိခင်ဖြစ်သူကိုပါ ပြောစရာရှိတာ
တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်ပြီး နောက် အကျ..လဲဖို့အတွက် အထဲဝင်သွားသည်။
အင်္ကျီအဟောင်းကိုချွတ်၊ မိခင်မီးပူတိုက်ထားပေး သည့် အဖြူအစိမ်းကို
ဝတ်ပြီးနောက် မှန်ရှေ့မှာ ခဏရပ်ကာ ဖရိုဖရဲကျနေသည့် ဆံပင်တချို့ကို ဂျယ်

လိမ်းကာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြီးလိုက်သည်။ ပြီးနောက်တော့ လွယ်အိတ်ကို
ကောက်လွယ်ကာ အပြင် ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“လာ .. သွားမယ် ဟေ့ကောင်၊ မေမေ သွားပြီ”

“အန်တီ ... သွားပြီ ခင်ဗျ”

“အေး အေး.. စက်ဘီးကို တအားမနင်းနဲ့နော်၊ ကားတွေ ဘာတွေလည်း
ကြည့်ကြဦး နှစ်ယောက်စလုံး”

“ဟုတ်ကဲ့”

နှစ်ယောက်သား စက်ဘီးကိုယ်စီဖြင့် ထွက်လာခဲ့လိုက်ကြသည်။
ကျောင်းနှင့် သူတို့နေသည့် နေရာက သိပ်မဝေးတာမို့ သူတို့က အခုလိုပဲ ကျောင်းကို
စက်ဘီးဖြင့်သာ နေ့စဉ်တက်ကြတာ ဖြစ်ပါ သည်။ ဝေဟင်တို့အိမ်ရော၊
မြင့်ဦးတို့အိမ်ရောက အချမ်းသာကြီးတွေ မဟုတ်ကြ။ သို့သော်လည်း ဆင်း
ရဲသည့်ထဲမှာလည်း မပါဘဲ တင့်တောင့် တင့်တယ်နှင့် ချောချောင်လည်လည်
နေနိုင်ကြသူများပင် ဖြစ် ၏ ။

“ညက ချယ်ဆီးပွဲ ကြည့်လိုက်သေးလား”

နှစ်ယောက်စလုံးက ဘောလုံးဝါသနာအိုးတွေ ဖြစ်သလို
ချယ်ဆီးပရိသတ်များဖြစ်ကြတာမို့ ချယ်ဆီးပွဲဆိုရင် မလွတ်တမ်းကြည့်ကြသူများပင်
ဖြစ်သည်။

ဝေဟင်ရဲ့ စကားကို မြင့်ဦးက နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့လိုက်ရင်းက ...

“မကြည့်လိုက်ရပါဘူးကွာ၊ မားသားကြီးက ဆယ်တန်းကျောင်းသားက
ဆယ်တန်းကျောင်း သားလိုနေ၊ ဘောလုံးပွဲက တစ်သက်လုံး ကြည့်လို့ရတယ်။
စာကျက်ဆိုလို့ စာပဲ ကျက်နေရတယ်။ ဒီ နှစ်တော့ ဘောလုံးပွဲတွေနဲ့ ဝေးပြီဘေဘီပဲ။
မင်းရော ကြည့်ဖြစ်သေးလား”

“ကြည့်တာပေါ့ကွ။ ငါ့အိမ်ကတော့ အေးအေး ဆေးဆေးပဲ။

ကိုယ့်စာကိုယ်နိုင်ရင် ပြီးတာပဲ တဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆယ်တန်းကျောင်းသားဆိုတာ ခေါင်းထဲထည့်ထားပါတဲ့”

“အေးကွာ ... မင်းမိဘတွေကမှ မိုက်သေးတယ်။ အိမ်ကတော့ ကျောင်းစဖွင့်ကတည်းက တီဗီ ရှေ့ထိုင်ပြီဆိုတာနဲ့ စပီကာ ဖွင့်တော့တာပဲ”

“တကယ်တမ်းက မဆိုင်ပါဘူးကွာ၊ ကျောင်းစာလုပ်တဲ့အချိန် ကျောင်းစာလုပ်ဖို့ လိုသလို၊ စိတ် ကို အနားပေးတဲ့ အချိန်မှာလည်း ကိုယ်ဝါသနာပါတာ တစ်ခုခုနဲ့ ဦးနှောက်ဆေးပေးရ တယ်ကွ။ ဒါမှ ဦးနှောက်လည်း လန်းမှာပေါ့။ ကျောင်းစာမလုပ်ဘဲ တခြားဟာချည်းပဲ လုပ်မနေရင် ပြီးတာပါပဲ”

“အေးလေကွာ၊ ငါပြောတာလည်း အဲဒါပဲ။ နောက်ဆို ချယ်ဆီးပွဲလာတဲ့နေ့ မင်းအိမ် လာကြည့်မယ် ... ဟဲ .. ဟဲ”

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် စက်ဘီးနင်းလာပြီးနောက် ကျောင်းရောက်လာကြ သည်။ ကျောင်းခန်းထဲကို ရောက်စဉ်မှာတော့ သူတို့ပြောမနာဆိုမနာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ခခကျော်ကို ဂဏန်းပေါင်းစက် တစ်လုံးနှင့် တွေ့လိုက်ရ၏ ။

“ဟဲ့ ... ကိုကြီးကျော်၊ ဒီနေ့ ကျောင်းလာတာ စောသားပဲ”

မြင့်ဦး၏ စကားကြောင့် ခခကျော်က ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လာရင်းက

.....

“မသာကောင် .. ငါ့ကို အဲလို မခေါ်နဲ့လို့ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ၊ ငါ့နာမည်က ဒီလောက် လှတာကို နင်တို့ နာမည်ဖျက်ပေါင်းများပြီနော်”

“နင်ကလည်း ... ငါတို့က သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း ခင်လို့စတာပါ။ ဒါနဲ့ ဂဏန်းပေါင်း စက်ကြီးနဲ့ ဘာတွေလုပ်နေတာတုန်း၊ ပေးစရာရှိတဲ့ အကြွေးတွေ

ပြန်ပေါင်းနေတာလား”

မြင့်ဦးစကားကြောင့် နဂိုပြုသည့် ခခကျော် မျက်လုံးက ရှေ့ဘက်သို့ ပြုတ်ကျလာမတတ် ပြု ကျယ်တက်လာရင်းက ...

“အောင်မာ.. ဘာကိစ္စ ငါက ပေးစရာ အကြွေးရှိရမှာလဲ။ ငါ ကောက်ထုလိုက်ရင် သေဦးမယ်”

“ဒါဆို ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“သင်္ချာတစ်ပုဒ်တွက်မရလို့ ။ အဲဒါ ဂဏန်းပေါင်းစက် ကူနေတာ”

“ဘယ်ပုစ္ဆာလည်း”

“ကျူရှင်က တွက်ခိုင်းလိုက်တဲ့ ပုစ္ဆာပါဟယ်၊ ဘယ်လိုမှကို တွက်မရဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဟဲ့ ဝေဟင် .. နင်တွက်တတ်ရင် ငါ့ကို တစ်ချက်လောက် ရှင်းပြစမ်းပါ”

မီးနင်းစာအုပ်ကို ထုတ်ကာ မီးနင်းတွေ ပြန်နွေးနေရင်းကနေ ဝေဟင်က ခခကျော် စကား ကြောင့် မီးနင်းစာအုပ်ကို ခဏပိတ်ထားလိုက်ကာ ...

“ပြလေ ... ဘယ်ဟာလဲ”

ဆိုပြီး ခခကျော်ရှိရာကို ထသွားဖို့ လုပ်လိုက်ပေမယ့် စိတ်မြန်သည့် ခခကျော်က သူမဘာသာပဲ ထလာလိုက်ကာ အလယ်မှာ ပိတ်ရပ်သလို ဖြစ်နေသည့် မြင့်ဦးကို တွန်းလိုက်ကာ သူ့အနားရောက် လာသည်။

“ဒီပုစ္ဆာဟ၊ နံပါတ်ငါး...”

“ဪ ... ဒါလား”

သုံးယောက်သား သင်္ချာပုစ္ဆာထဲမှာ စိတ်ရောက်သွားကြသည်။ အခန်းထဲမှာ ဝေဟင်က စာ အတော်ဆုံးမို့ အရင်နှစ်တွေကတည်းက တစ်ခုခု

မသိတာရှိရင် ကျောင်းသူကျောင်းသား အများစုက ဝေဟင်္တိုပဲ ရှင်းပြခိုင်းတာများလေသည်။ ဝေဟင်္တိုလည်း ကျောင်းစာနှင့်ပတ်သက် လျှင် မညည်းမညူလာသမျှကို ပြန်ရှင်းပြလေ့ရှိ၏။ ဒီတော့ ဝေဟင်္တိုဆိုလျှင် တစ်ခန်းလုံးက ခင်ကြည်လို စာတော် ပြီး အခန်းထဲမှာ အမြဲတမ်း အဆင့်တစ်ရလေ့ရှိသည့် ဝေဟင်္တိုကို ဆရာ၊ ဆရာမတို့ကလည်း ချစ်ကြ လေသည်။

တစ်ခန်းလုံး၏ အကြည့်တွေက ဆရာမနောက်မှာ ပါလာသည့် ကောင်မလေးဆီမှာ ကပ်ငြိနေ ကြ၏။

“မင်္ဂလာပါ ဆရာမ”

“မင်္ဂလာပါကွယ်၊ ထိုင်ကြ ... ထိုင်ကြ”

ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေ အားလုံး ပြန်ထိုင်ပြီးကြစဉ် မှာတော့ ဆရာမက အားလုံးကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ကာ

“အားလုံးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒီနေ့ ဆရာမတို့ အခန်းကို ကျောင်းသူအသစ် တစ်ယောက် ပြောင်းလာတယ်။ သူ့နာမည်က ကသစ်ချိုတဲ့၊ အားလုံး ချစ်ချစ်ခင်ခင် ဆက်ဆံ ပေးကြနော်၊ ပြီးတော့ သူက ဒီနေ့မှ ကျောင်းကိုရောက်တာဆိုတော့ သူလိုက်လို့ မမီတဲ့ စာတွေ ကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ ဝိုင်း ကူလိုက်ကြဦး၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုတ်ကဲ့ဆိုသည့် အသံတွေက တစ်ပြိုင်တည်း ။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းသူတွေရဲ့ “ဟုတ်ကဲ့” ထက် ကျောင်းသားတွေရဲ့ “ဟုတ်ကဲ့” အသံက ပိုကျယ်နေ၏။

ဝေဟင်ကလည်း ကျောင်းသူအသစ်ဆိုသည့် ကောင်မလေးကို
သေချာကြည့်နေမိ၏။ အသား ဖြူဖြူ၊ အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ခပ်ပါးပါး ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင်
ကောင်မလေးက လှတာတော့ တော်တော်လှ လေသည်။ ပိုပြီးတော့
သတိထားမိစေတာက ပခုံးပေါ်မှာ ခပ်ဝဲဝဲကျနေသည့် ဆံပင်တွေကြားထဲမှာ
ရှိနေသည့် မျက်နှာ ဖူးဖူးကလေးပဲ ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးတွေကလည်း တစ်မျိုး သော
အရိပ်ကလေးနှင့် အရောင်တွေ တောက်နေသလို ရှိလေ၏။

“မိုက်တယ်နော် ဝေဟင် ၊ အလန်းလေး”

နားနားကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုး ပြောလာသည့် မြင့်ဦးစကားကြောင့်
ဝေဟင်က ခုံအောက် ကနေ မြင့်ဦးခြေထောက်ကို အသာကျိတ်ကာနင်းလိုက်သည်။
မြင့်ဦးက “အ”ဟု ခပ်တိုးတိုး အသံထွက်ကာ အသံတိတ်ဆဲသည်။ ဝေဟင်ကတော့
အသာကျိတ်ကာ ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

“ဟုတ်ပြီ ... ဒါဆို သူ့ကို နေရာပေးရအောင်”

ဆရာမက ကျောင်းသူတွေဘက်တန်းကို တစ်ချက်ဝှေ့ပဲ ကြည့်လိုက်ကာ
ခခကျော်ရဲ့ ဘေးနား က လွတ်နေသည့်နေရာကို အတွေ့မှာတော့

“ဪ .. ခခကျော်၊ သမီးဘေးမှာ သူ့ကို နေရာပေးလိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”

“သွား သမီး ... အဲဒီ ကို သွားလိုက်”

ကသစ်ချိုက ခခကျော် ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ခခကျော်နှင့်
ခပ်တိုးတိုး မိတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကဲ စာ စသင်ရအောင်”

ဆရာမ စကားအဆုံး အနည်းငယ် ဆူနေသော အသံတွေ
တိတ်သွားတော့သည်။ ဝေဟင်က လည်း လွယ်အိတ်ထဲက စာအုပ်ကို ထုတ်ကာ

ခုံပေါ်တင်လိုက်ရင်းမှ ကသစ်ချိုဆီကို ဘာရယ်မဟုတ်
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ကသစ်ချိုကလည်း ကျောင်းခန်း
ထဲသို့ ဝေ့ဝဲကြည့် လိုက်ရင်းက ဝေဟင်္တီဆီကို အကြည့်အရောက်နှင့်
အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြ၏ ။

ဝေဟင်ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားကာ အကြည့်ကို ဆရာမဆီ
ခပ်မြန်မြန်ပဲ ပို့လိုက်မိလေသည်။

အခန်း(၃)

ကျောင်းရှေ့မှာ လာကြိုစောင့်နေသော မေမေကားပေါ်သို့ တက်လိုက်မိစဉ်မှာပဲ မေမေဆီက အသံထွက်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကျောင်းတက်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား သမီး”

“ပြေပါတယ် မေမေ”

မေမေက ကားကို မောင်းမထွက်သေးဘဲ မှန်ထဲမှာ ပေါ်နေသည့် သူမကို တစ်ချက်ကြည့် သည်။ သူမက ပြုံးပြလိုက်တော့မှ မေမေက ကားကို စက်နိုးကာ မောင်းထွက်သည်။

“အဆင်မပြေတာရှိရင် ပြောနော်”

“ဟုတ် ... ဒါနဲ့ မေမေ့ကို ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောလေ ... ဘာများလဲ”

သူမက ကားမှန်ကို အောက်ဘက်လျှောချလိုက်ရင်းကနေ ...

“ဟို .. သမီးကို စက်ဘီးတစ်စီးလောက် ဝယ်ပေးပါလား။ ကျောင်းနဲ့ အိမ်နဲ့ကလည်း နီးနီးလေးပဲလေ။ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်နင်းရင် ရောက်နေတာပဲဟာ။ သမီး စက်ဘီးနဲ့ပဲ တက်မယ်လေ။ မေမေ လည်း လာကြိုရတာ သက်သာတာပေါ့”

မေမေက သူမစကားကို လက်မခံချင်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းယမ်းသည်။

“မေမေ့မှာ တခြား ဘာများလုပ်စရာ ထွေထွေထူးထူး ရှိလို့လဲ သမီးရယ်၊

ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ မေမေပဲ အကြိုအပို့လုပ်ပေးမယ်။ ပြီးတော့ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကို မေမေတို့က အခုမှ ပြောင်းလာတာ၊ ဘယ်လို အခြေအနေရှိတယ်ဆိုတာလဲ မသိသေးဘူး။ သမီးကို နိစ္စဓူဝ တစ်ယောက်တည်း လွှတ်ရမှာ စိတ်မချပါဘူး။”

သူမ ဘာမှမပြောမိ။ မေမေပြောရင် ပြောသည့်အတိုင်းသာ လုပ်ရမှာဖြစ်သည်။ မေမေဘဝမှာ သူမတစ်ယောက်သာ တိုးတိုးဖော်ရှိတာဖြစ်သလို၊ ချစ်ခင်တွယ်တာစရာ ဆိုလို့လည်း သူမတစ်ယောက်သာ ရှိတာ မဟုတ်ပါလား။ ဒီတော့ မေမေက သူမကို တစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာ အရမ်းကိုပဲ စိုးရိမ်တာ ဖြစ်ပါသည်။ အဲဒီ လို စိုးရိမ်ရအောင်ကိုပဲ မေမေကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် လောက ကြီးက ကြောက်စရာကောင်ခဲ့ တာပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ဪ မေမေ ဒီနေ့ သမီးအတွက် အိမ်မှာ စာသင်ဖို့ ဆရာငှားပေးထားတယ်နော်။ မနက်ဖြန် ကစပြီးတော့ လာသင်ပေးလိမ့်မယ်။ ညနေခြောက်နာရီကနေ ကိုးခွဲအထိ စာကျက်ဖို့ ဂိုက်ကိုတော့ စာ မေးပွဲဖြေဖို့ သုံးလလောက် အလိုကျမှ မေမေ ငှားပေးမယ်။ ရတယ် မဟုတ်လား။”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။ ကားမှန်ချထားသဖြင့် အပြင်မှ လေက သူမမျက်နှာကို လာရောက် တိုးဝှေ့နေ၏ ။ သူမက မျက်စိကို တစ်ချက်မှိတ်လိုက်ကာ အဲဒီ လေကို အားရပါးရ ရှူ ရှိုက်လိုက်ပြီးနောက် မျက်စိကို ပြန်ဖွင့်လိုက်စဉ်မှာတော့ လမ်းဘေးမှာ စက်ဘီးနင်းသွားနေသည့် ကျောင်းသားနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏ ။ အစတော့ သူမက သူတို့ကို နောက်ကနေ မြင်ရတာ ဆိုတော့ ဘယ်သူတွေမှန်း မသိသေး။ သူတို့တုဘေးနားကနေ ဖြတ်မောင်းကာ ကျော်တက်လိုက် တော့မှ သူမတို့ အခန်းထဲက ကျောင်းသားနှစ်ယောက် ဆိုတာကို သိလိုက်ရတာ ဖြစ်ပါသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူမှ စာချုပ်တစ်ခု ဝယ်ခိုင်းသဖြင့် ဝေဟင်မောင်က စက်ဘီးနှင့် ထွက်လာခဲ့လိုက် လေသည်။ စာချုပ်ဝယ်ရမည့်ဆိုင်က သူတို့လမ်းနှင့် နှစ်လမ်းကျော်မှာ ရှိတာမို့ သူက ခပ်အေးအေး ပဲ စက်ဘီးကို နင်းလာရင်းက စတိုးဆိုင်ရှိသည့် လမ်းထဲကို ဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။ ဒီအချိန်မှာပဲ သူ့ အကြည့်က လမ်းရဲ့ ညာဘက်ခြမ်းမှာရှိသည့် အိမ်တစ်အိမ်က ပရန်တာပေါ်မှာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကိုင်ရင်း မတ်တပ်ရပ်နေသည့် ကသစ်ချိုကို တွေ့လိုက်ရတာ ဖြစ်သည်။

“ဟင် ...”

ဘာမှန်းမသိ ရင်ထဲမှာ ရှိန်းခနဲ ဖြစ်သွားရ၏ ။

သူမပုံစံကို ကြည့်ရသည်မှာတော့ စာကျက်နေပုံပါပင်။ သူမက အစကတော့ သူ့ကိုမမြင်။ နောက်တော့မှ သူမအကြည့်ကလည်း လမ်းထဲမှာ စက်ဘီးနင်းသွားရင်း သူမကိုကြည့်နေသည့် သူ့ဆီကို ဝေခနဲ ရောက်လာတာဖြစ်သည်။

သူမက သူ့ကို အမြင်မှာတော့ ပရန်တာလက်ရန်းကို ခပ်ပြေပြေ မှီရပ်နေရင်းကနေ ခပ်မတ် မတ် အနေအထားဖြစ်သွားသည် ။ အကြည့်ကိုတော့ လွှဲမသွား။

“သူမက ဒီမှာ နေတာပေါ့”

စိတ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ပြောလိုက်မိသည်။ သူမကလည်း သူ့ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် အနည်းငယ်တော့ အံ့ဩသွားဟန်ရှိလေသည်။ ဟင်း ဟင်း .. ရေစက်များလား မသိဘူးဟု တွေး လိုက်မိရင်း သူက မလုံမလဲ ပြုံးလိုက်မိ၏ ။ သူမကတော့ ဘယ်လိုတွေးနေသည်မသိချေ။
